

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΞΕΝΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

τώρα λοιπόν που τους δινόταν μία πρώτη τάξεως εύκαιρία. 'Εκείνο το άκατοικητο νησί ήταν γεμάτο από φρούτα, από δροσερές πηγές κι' από έκλεκτο κυνήγι. Τι άλλο ήθελαν;

Πρώτος ο Τζάκ με το ναύτη φρόντισε κι' έφτιαξε μία ωμορφη καλύβα κοντά στην παραλία, κάτω από τους πανύψηλους κοφοίνικες. 'Ο Τζώρτζ κοτόπιν, που ήταν δεινός σκοπευτής, έφτιαξε ένα τόξο κι' άρχισε να κυνηγά τα πουλιά και τα ζαρκαδία του νησιού. "Όσο για τον Κλάρκ, τί διακοσμητικός τόπος αυτός ο άνθρωπος! Τραγουδούσε δηλ τη μέρα και διηγόταν στην Ντόροθυ ύπεροχες και συναρπαστικές Ιστορίες για ναούγια...

Κάθε πρωί όμως γινόταν ένα εκπληκτικό θαύμα. 'Ο Κλάρκ γινόταν για λίγη ώρα μέσα στο δάσος κι' όταν γύριζε, με την ανατολή του ήλιου, ήταν φρεσκοκουρισμένος. 'Ο Τζώρτζ κι' ο Τζάκ τον κυττάζαν με γουρλωμένα μάτια και δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συνέβαινε. 'Η αλήθεια τώρα εινε, ότι ο Κλάρκ, στην άρχή, ντράπηκε να τους πη ότι εχει πάρει μαζί του μία ξυριστική μηχανή. Τό έβρισκε πολύ γελοίο! "Έπειτα, όταν είδε ότι οι αξύριστοι σύντροφοι του γινότουσαν κάθε μέρα και πιά άσκημοι, κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να φανερώσει το μυστικό του. Μπορούσε να κερδίση πολλά πράγματα απ' αυτό... 'Η διαφορά μεταξύ τους φάνηκε από την τρίτη μέρα. 'Η Ντόροθυ άρχισε να θρίσκη πολύ «όγληρους», τον Τζώρτζ και τον Τζάκ, έτσι όπως ήταν αξύριστος. Τι όμορφος, τί κομψός που ήταν ο Κλάρκ. Στο τέλος της εβδομάδος ο Κλάρκ εχει κατακτήσει την καρδιά της Ντόροθυ. "Έμενε πάντα στην καλύβα μαζί της, κομψός ακόμη και σ' εκείνο το έρημο νησί, ενώ ο Τζώρτζ κι' ο Τζάκ έμοιαζαν σαν κουρσάροι μ' εκείνα τα άπειρα γέλια τους!...

Κι' όπως καταλαβαίνει κανείς εύκολα, η καρδιά της Ντόροθυ, στο τέλος της δεύτερης εβδομάδος εχει κατακτήθει από τη χάρι, την ωμορφιά και την κομψότητα του Κλάρκ.

"Όταν ο μίστερ 'Ιωνάς Μάκ Κόρνικ έφτασε με το γιούτ του, η Ντόροθυ εχει διαλέξει κιόλας τον άνδρα της. 'Από τους τρεις θαυμαστάς της θα έπαιρνε τον Κλάρκ.

Κι' αλήθεια, όταν γύρισαν στη Νέα 'Υόρκη, η κόρη του «βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας παντρεύτηκε τον γοητευτικό Κλάρκ που εχει καταφέρει να της κάνει ευχάριστη και διασκεδαστική τη ζωή ακόμα και σ' ένα ξεροησίσι!...

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

'Η ελικρίνεια των μικρών.

'Ο υποψήφιος γαμπρός στο γιούτ της νεαρής χήρας. —Θά λυπηθής, μικρέ μου Τώνη, όταν παντρευτώ την μαμά σου και την πάρω στην πατρίδα μου;

—Και θέθαια θά λυπηθώ, κύριε, μά...για λογαριασμό σας όμως!...

'Ο καυχηματίας πολεμιστής. —'Η υπερηφάνειά μου ήταν να στέκαμαι διαρκώς πίσω απ' το κανόνι μου!...

Κι' ο μπουγτσιμένος άκροατής;

—Πόσα χιλιόμετρα πίσω του;

Στο θέατρο.

—Γιατί, μαμά, οι άνδρες κυττάζουν με τά λορνιόν τις γυναίκες;

—'Έτσι, πρέπει, παιδί μου. Είνε ντροπή να τις κυττάζουν... με γυμνά μάτια!

'Ο καθηγητής. —'Όστε ή άπνία εινε νόσος μεταδοτική; 'Ο φοιτητής.—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Τό έχω διαπιστώσει χίλιες φορές. —Όταν ή κόρη του γείτονά μου που παίζει διαρκώς πιάνο, δεν κοιμάται, τότε εινε αδύνατον να κλείσω μάτι κι' εγώ!...

—'Έπιασες ποτέ τό σύζυγο σου να κορτάρη;

—Μά με τό κόρτε που ουόκανε...τόν έπιασα!...

'Η σύζυγος.—'Ηθελα ναξερα αν δλοι οι άνδρες εινε τρελλοί!...

'Ο σύζυγος.—'Ενωια σου, αγαπητή μου... 'Υπάρχουν και πολλοί που δεν παντρεύτηκαν ούτε και σκέπτονται να παντρευτούν. Αυτοί ασφαλώς δεν εινε τρελλοί!

'Ηταν άνοιξη. 'Ένα ελαφρότατο αέρακι δρόσισε τριγύρω τό καταπράσινο λειβάδι. 'Η τελευταίες άγτίδες του ήλιου χρόαισαν τό καταπράσινα φύλλώματα των δένδρων και τό μακρινό κελάδμα κάποιου πουλιού δικάσσε κάτω και την ίερή ήσυχία του ήρεμου δειλινοού... 'Η φύσι δηλ ανατανατόνε σ' έναν ήτονο μακάριο και μόνο δυό φηγές έφριες διευθύνανε τά βίματά τους, άργά, προς την πηγή του δάσους...

'Ησαν ο Ροβέρτος και ή Κλαίρεττι... 'Ησαν οι δυό έρωτευμένοι του δάσους...

Και προχωρούσαν προς την πηγή, εκείνη, στην όποια τον παλιό έκεινον καρδ έχαν δώσει τό πρώτο φιλή, τον πρώτο δροκό της άγάτης τους... 'Ηταν γι' αυτός τό πρώτοτο μέρος του δάσους...

Και προχωρούσαν και σιωπούσαν... 'Ω! πόσο ή πηγή εχει όμορφίει, ίστερι από τόσα χρόνια!... Χιλιάδες νέα φύτα, νέα λουλούδια, νέα δένδρα... Και τό νερό κινούσε κάτω από πικνωτά ίσκιους...

'Αλήθεια, τί γλυκό καταργιο γιούτ αν ταξευδιούτη, που θέθελε ν' άνακαυθή κάτω, ίστερα από τόση πορεία μέσα στο δάσος!... Καθήσανε και οι δυό στο ίδιο μέρος, που από τότε τό εχαν χαρηγμένο στο νοό τους... Κυττάζτηκαν για μία στιγμή, χωρίς να βγάλη σκέψασε τους ούτε μία λέξη... 'Έξωνα ή Κλαίρεττι σηκόσθηε κι' έκανε από 'κει κοντά δυό όμοια κόκκινα λουλούδια του άγρου...

'Ο Ροβέρτος την κινούσε άμωνος και γελαστός. 'Η Κλαίρεττι κινάθε μεριές στιγμές τά δυό αυτά όμοια κόκκινα λουλούδια... 'Υστερα τ' άφησε να πέσουν στο νερό της πηγής. Τό ρεύμα τό παρέσνε άμέσως μακριά...

Και οι δυό έρωτευμένοι τά κυττούσαν... —'Ω! ώ! έκανε ή Κλαίρεττι. Κίττα... κίττα... Τά δυό λουλούδια έχαν άρχισει ν' αφοξονται και ν' άπαιμακρίνετα τό ένα από τ' άλλο...

—Κίττα, κίττα, έπανελαβε και πάη ή Κλαίρεττι. Κίττα, αγαπημένο μου Ροβέρτε!... Γιατί τά δυό αυτά λουλούδια χωρίστηκαν; 'Θέε μου!... Σε λίγο θά χωθούν... μακριά τό ένα από τό άλλο... —'Όχι, όχι! άπάντησε ο Ροβέρτος. Δέν μπορεί... Κάτω, μακριά, πιά κάτω, θά ξανααντιπυθονέ...

'Η Κλαίρεττι σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια και άρχισε να κλαίη. Και ή σελήνη, που μόλις εχει ήρθη από τ' άνακρινό βουνό, την κινάθε θλιβερά, και τό κελάδμα των πουλιών γύρω άρχισε να γίνεται πιά λυπητερό...

—Γιατί κλαίς, Κλαίρεττι μου; Γιατί κλαίς; Δέν έμπασε, λοιπόν, άνδρια τη ζωή; Δέν σ' έμπασε λοιπόν κανείς πιά τό μέλλον και ή Μοίρα θά κινερινάνε πάντα τη ζωή μας, χωρίς κανείς ποτέ ν' άντισταθί; Δέν ξέρεις πός κι' αυτός ο έρωτας δεν εινε αιώνας, πός κι' αυτός πεθαίνει μια μέρα!...

'Η Κλαίρεττι τον κινάθε άηρημένη. Και ή σελήνη κριφογελοόσε σκληρά πίσω από τά σύννεφα και τά πουλιά άρχισαν να τραγουδούνε γλυκά, και καί μελαγχολικά και λυπημένα... 'Αχ, ναί... Τίποτα δεν είν' αδύνατο σ' αυτό τον κόσμο. Ούτε ο έρωτας, ούτε ο έρωτας, Θεέ μου!...

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

(Του ΚΛΟΠΣΤΟΚ)

'Α! νάτος, νάτος, έρχεται ο αγαπημένος μου! Κινάτχη τον! Είνε ώραός! Φτάνει νικητής στον έγδοον της πατρίδος... Ποτέ δεν ήταν τόσο ώραός, όσο σήμερα! Φτάνει σκεπτασιμένος ιδρωτά και αμία!...

'Ελα! Σε προσκίνω, καλέ μου!... Σε προσκίνω έδώ κι' ανατριγιάζει όλο μου τό κορμί από χαρά... Σε προσκίνω έδώ, για να πάω από τά χέρια σου τό νερπρόσο πιαθί σου. 'Ελα! Ποτέ μου δεν σ' αγαύτασα, όπως τώρα! Τά χέρια μου τρούουν στη σκέψη ότι σε λίγο θ' άγγίξουν τό κορμί σου, για να σοφ σφουγγίσουνε τον ιδρωτά και τό αμία...

'Ερχεσαι στεφανομένος από δόξα, για να πάρης από τά φλογισμένα χέρια μου τό φιλή της άγάτης... 'Η ζωή μου εινε στα χέρια σου... Σου άνηγα όλόκερη... Είνε ή στιγμή που ή δόξα, ή χαρά και ο έρωτας θά δόσινε τό χέρι...

'Ελα!...